

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *H. Zs.*
Cím: *A becsipett Lohengrin*
Forrás: *Pest. Társ.*

Mn.

(Hely)

1918. 10. 17.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Operaház

Idő

"1918"

A becsipett Lohengrin

Kedden este a *Lohengrin*-t játszották az Operaházban. Különbösen rendes hétköznapi előadás lett volna, de történt valami, ami ezt az előadást attrakció dolgában messze a többi fölé emelte. *Burián* Károly, az Operaház vendégtenoristája, ugyanis ezen az estén a normalistól merőben eltérő felfogással játszotta a hatyulovagot. Wagner intencióin merész lendülettel átlépve, úgy értelmezte az egész történetet, hogy Lohengrin vidám és egy kissé boros fickó, aki vidám állapotban egy csónakba tévedt és pityókosan került Brabanti Elza áruhatásának színhelyére.

Burián ezt az eredeti művészi felfogást az ábrázoló eszközök megdöbbentő tökéletességével oldotta meg. A színpadra dülöngözve, az italosok jellemző értelmetlen vigyorgásával lépett ki, sőt az ábrázolás realitását annyira vitte, hogy érzett rajta a borgóz. A publikum, mint ezt forradalmi ujitókkal általában tenni szokta, egyszerűen kinevelte a művészt. Az opera-előadás a kabarék hangulatát öltötte magára, a nézőtérben itt is, ott is széles és jól eső derű bukkant fel, az arckok gaudiumra szélesedtek. A derűtlenség akkor érte el tetőfokát, mikor Lohengrin a „Nie sollst du mich befragen“ sorait hamiskásan hunyorgatva, felemelt mutatóujjával kedélyesen bökődve énekelte. Ez roppant mulatságosnak tűnt fel. A függöny nagy nevelés és mozgás közepette ment le, a szereplők mindazonáltal megköszönhettek néhány tapsot. Lohengrin nem jelent meg. Érezte, hogy különös felfogása nem találkozott a közönség művészi helyeslésével.

Elza személyesítője, *Medek* Anna, maga is kifogásolta ezt a meglepő ujitást. Az első felvonás után szemrehányóan szólt az ezüstpáncélos lovagnak:

— Legalább közvetlenül előadás előtt ne igyék.

— Kikérem magamnak, — felelt nemes harraggal Parsifal fia. — akkor iszom, amikor nekem tetszik és annyit iszom, amennyi nekem tetszik.

És miután egyéni integritását így megvédelmezte, a mámoros emberek szokott káromkodásával botorkált le és fel a színpadon. Nem szabad itt figyelmen kívül hagynunk, hogy a művész csehül szokott káromkodni, ami majdnem fölért egy mulatók bojtár kedélyhullámmásával. *Medek* Anna nagyon megijedt és kijelentette, hogy nem mer tovább játszani. De *Abrányi* Emil, a karmester addig kérte, amíg mégis rászánta magát.

A kabaré a második felvonásban szépen fokozódott. Burián nyilván megszedült egy kissé a színpad zárt levegőjétől. Mikor *Szende*, mint *Madarász* Henrik, fel akarta vezetni a tempióhoz, kevés híján elesett. A *Telramundot* ábrázoló *Rózsa* Lajosnak kellett előlépnie a zord irigység hátteréből, hogy támogassa. Ezzel persze felbomlott az egész színpadi kép. De Burián ezzel nem gondolt, ő meg akarta bosszantani *Medek* Annát. Mikor énekelni kellett hozzá, akkor háttal fordult neki, mikor a művész énekelte, akkor ő hangosan nevetve motyogott és zavargott a színpadon. *Medek* Anna csak önralma leggondosabb megtartásával tudott énekelni. Függöny, mint az első felvonás után, zájos mulatság és kabaré.

Most azonban *Medek* Anna idegei nem bírták tovább: sirógöresét kapott. Zokogva feküdt az öltözőjében. A színpadiak fejvesztetten szaladgáltak csillapítószer után, de persze a házipatika éppen most mondta fel a szolgálatot. Valahonnan brómot kerítettek és *Merkler* Andor. Elzának az életben férje, igyekezett vigasztalni és megnyugtani. A botrányról tudomást szerzett gróf *Bánffy* Miklós is, aki látván, hogy Buriánnal nem igen

lehet beszélni, *Medek* Annát kereste fel és kérte, hogy a harmadik felvonást próbálja valahogyan végigénekelni. A művész öblismerésre méltó önfeláldozással végre megint elszánta magát.

A harmadik felvonás gyönyörű volt. Lohengrin a nászéjszakát bordálnak értelmezte. És nem igen látszott szerelmes fiatal férjnek, mert nem tudott felállni a székről, amelyen ült. A karmester integetett neki kézzel-lábbal, mikor arra került a sor, hogy az ablakhoz menjen. A közönség kitűnően mulatott *Duhaj* Károly viselt dolgain és most az élet váltotta valósággra azt a feleletet, a mit az egyszeri hadiszállító adott erre az operára vonatkozólag:

— Man lacht.

A magunk részéről sem fojthatunk el egy mosolyt az incidens humorán. De van az éremnek, amelylyel most *Medek* Annát kell az önfeláldozásért kitüntetni, egy másik oldala is. Egy színházban, ahol mindenféle színpadi funkcionárius van, hogy szabad egy mámoros embert kiengedni

a színpadra? Mi történik, ha ezt egy magyar tenorista csinálja és nem ez a kedélyes, boromissza cseh? És végre mért nem hoznak már id egy rendes hőstenort, mit okoskodnak ezekkel komplikált és lehetetlen vendégkínálásokkal!

H. Zs.